

HỒI 55

Vũ Văn Thành Đô

Càng đi về phía Bắc, thời tiết càng lạnh, tuyết ngập đến tận đầu gối, sáu người giở toàn bộ tốc lực đi qua những cánh rừng, cánh đồng phủ đầy tuyết trắng. Tổ Tổ thì được Từ Tử Lăng và Khấu Trọng luân phiên nhau cõng. Sau trận chiến với Tháp Bạt Ngọc, bọn họ đều cẩn thận hơn, không còn dám sơ ý đại khái như trước nữa.

Tuyết đã ngưng, trời đất cô tịch âm u, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng lang gầm sói hú, khiến người ta nghe mà rợn tóc gáy. Hoàng hôn của hai ngày sau, họ đã đến được khu rừng rậm bên bờ nam kênh Thông Tế, khu rừng xanh thẫm thẫm như tường như lũy, tầng tầng lớp lớp, nếu không cẩn thận sẽ lạc đường như chơi.

Dù là thân thể đúc bằng sắt thép nhưng liên tục bốn hành thể này, ai ai cũng cảm thấy mệt mỏi. Không biết là ai chậm bước lại đầu tiên, nhưng chỉ trong nháy mắt, cả bọn sáu người đã bắt đầu đi chậm lại, lẽ từng bước một trên đường, vừa đi vừa để ý tìm chỗ để tránh gió tuyết và nghỉ mệt.

Khu rừng im phăng phắc không một tiếng động, chỉ có tiếng chân người nhẹ nhàng giẫm trên tuyết loạt xoạt. Thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ thổi qua khiến tuyết đậu trên những cành cây thì nhau rơi xuống, hoa tuyết bay lượn trên đầu mọi người. Cuối cùng đoàn người cũng dừng lại ở một khoảng đất rộng. Lưu Hắc Thát nói: "Xem ra đêm nay chúng ta khó tìm được nhà hoang hay sơn động nào để trú thân, chỉ bằng đốt một đống lửa ở đây, nghỉ ngơi đến sáng mai lại tiếp tục lên đường, theo ta thấy, đến trưa ngày mai là chúng ta có thể đến được Dương Vũ rồi".

Tổ Tổ lúc này nhảy từ trên lưng Từ Tử Lăng xuống mặt tuyết, tuy thân vận cẩm bào vừa dày, nhưng nàng vẫn run lên vì lạnh. Lưu Hắc Thát không chút do dự cởi áo ngoài ra, nhẹ nhàng đắp lên vai nàng, nhẹ giọng nói: "Đốt lửa lên thì sẽ không thấy lạnh nữa".

Gã thiết hán này không ngờ lại có hành động tử mĩ quan tâm đến người khác như vậy, quả thật khiến người ta phải cảm động.

Tổ Tổ cảm kích nói: "Lưu đại ca không sợ lạnh sao?".

Lưu Hắc Thát cười cười nói: “Đánh trận nhiều năm, có khổ cực gì mà chưa từng chịu qua chứ, Tổ tỷ yên tâm đi!”.

Từ Tử Lăng cởi bỏ áo bào, trải trên nền tuyết nói: “Đệ thật sự không sợ lạnh chứ không vĩ đại như Lưu đại ca đâu, Tổ tỷ ngồi xuống đi!”.

Tổ Tổ biết nội khí Trường Sinh Quyết của gã có thể kháng cự cái lạnh, nên cũng không nói gì, hân hoan ngồi xuống. Khấu Trọng đặt tay lên vai Lưu Hắc Thát cười hì hì nói: “Để ta cho Lưu huynh một chút ấm áp nhé! Hắc! Tên tiểu tử như huynh thật chẳng biết trên dưới gì cả, sao lại học theo chúng ta gọi Tổ tỷ, phải gọi là Tổ muội mới đúng chứ!”.

Ở bên nhau nhiều ngày, mọi người đã trở nên thân thiết, hai gã và Tổ Tổ cũng sinh lòng quý mến viên mãnh tướng tuổi trẻ, tính khí hào sảng lại đa mưu túc trí này. Thông Đông không thích nói chuyện, nhưng lại là hán tử tâm huyết cương trực. Ngược lại, bá huynh Gia Cát Đức Uy của Lưu Hắc Thát bên ngoài thì khéo đưa đẩy, nhưng tính cách lại âm trầm, hai gã đều rất không thích.

Từ Tử Lăng thấy Lưu Hắc Thát có ý với Tổ Tổ, trong lòng cũng có ý vun đắp cho hai người, cũng là để Tổ Tổ quên Lý Tịnh đi, liền quay sang nói với nàng: “Chân của Tổ tỷ cả ngày nay đã phải co lên rồi, bây giờ vừa tê vừa mỏi, bọn đệ phải đi lấy củi, tỷ để Lưu huynh xoa bóp có được không?”.

Tổ Tổ giật mình đánh thót, kinh hãi thốt lên: “Ta không sao cả, không cần xoa bóp đâu!”.

Lưu Hắc Thát cũng đỏ mặt nói: “Để ta đi lấy củi được rồi!” Nói đoạn liền kéo Thôi Đông và Gia Cát Đức Uy cùng đi.

Tổ Tổ nói: “Các đệ cũng đi giúp họ một tay đi!”.

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh nàng, lắc đầu nói: “Bọn đệ đi rồi, nếu như có ác lang đến đây, ai sẽ bảo vệ tỷ tỷ?”.

Tổ Tổ khẽ rùng mình, không dám nói tiếp nữa. Khấu Trọng cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, trầm ngâm nói: “Không biết tiểu Lăng có cùng cảm giác như ta không, từ trưa ngày hôm qua, ta cứ có cảm giác tim đập mạnh lạ thường, cảm giác kỳ lạ này lúc mạnh lúc yếu, dường như là có người đang theo dõi chúng ta vậy”.

Tổ Tổ kinh hãi nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”.

Từ Tử Lăng cũng lộ thần sắc kinh hãi, thở hắt ra một hơi nói: “Ta còn tưởng mình nghi thần nghi quỷ nữa, thì ra người cũng có cảm ứng này. Kể theo dõi chúng ta nhất định là cao thủ nhất đẳng, chỉ là nhìn thấy chúng ta đông người nên mới phải nhẫn nhịn chờ thời cơ hạ thủ mà thôi”.

Khấu Trọng nói: “Nếu như mục tiêu của hấn là cuốn sổ bí mật trong tay chúng ta, vậy thì đối tượng chúng nhắm tới nhất định là Tố tử, chỉ cần bắt được Tố tử là chúng có thể uy hiếp buộc chúng ta phải giao cuốn sổ đó ra, vì vậy vô luận là có chuyện gì xảy ra, ta với người cũng phải có một người ở bên cạnh Tố tử”.

Từ Tử Lăng nói: “Địch ám ta mình, chịu thiệt thòi chỉ có chúng ta thôi, chi bằng chúng ta bày ra nghi trận, dẫn dụ hấn ra đây!” Khấu Trọng vui mừng nói: “Người nghĩ ra cách gì rồi?”.

Từ Tử Lăng nói: “Độc Cô Bá ngày hôm đó ám toán Trầm Lạc Nhạn đã ẩn mình dưới tuyết, đợi nàng ta đi qua liền vọt lên hạ thủ, chúng ta có thể làm theo cách này của hấn”.

Lúc này ở phía xa xa vang lên tiếng dã thú kêu gào, Tố Tố giật mình sợ hãi, co rúm người lại nấp sau lưng Khấu Trọng. Khấu Trọng nói: “Người này theo dõi chúng ta một ngày một đêm mà vẫn chưa bị phát giác, có thể thấy thân thủ y cao minh nhường nào, hơn nữa y sẽ không đi qua trước mặt người khéo như vậy đâu, vì vậy muốn đối phó y, cả hai chúng ta phải liên thủ mới được”.

Sau đó lại cười khở nói: “Làm thế nào mới chôn mình dưới tuyết được chứ?”.

Từ Tử Lăng đắc ý nói: “Ta sớm đã nghiên cứu vấn đề này rồi! Người nhìn xem!” Nói đoạn dịch người ra một chút, nằm xuống mặt tuyết, nhắm mắt vận công, một lát sau thì tuyết ở chỗ gã nằm bắt đầu tan chảy, cả người chìm dần xuống, chưa đầy nửa khắc thì Từ Tử Lăng đã biến mất dưới lớp tuyết.

Khấu Trọng biết gã dùng nội công dồn nhiệt khí ra ngoài, trong lòng thầm khen hay. Lúc này bọn Lưu Hắc Thát và Gia Cát Đức Uy đã mang cành khô củi khô về, Gia Cát Đức Uy ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Lăng đi đâu rồi?”.

Khấu Trọng và Tố Tố đắc ý dương dương mỉm cười, Khấu Trọng còn ra vẻ bí hiểm nói: “Bị chó sói tha đi rồi!”.

Lưu Hắc Thát ném đồng củi khô xuống trước mặt hai người, mỉm cười nói: “Còn không mau bảo hấn về đây chặt đống củi này ra, kéo Tố... Tố muội bị lạnh bây giờ!”.

Tổ Tổ chợt hỏi: “Đồng thúc đi đâu rồi?”.

Gia Cát Đức Uy nói: “Y sợ Tổ cô nương ăn lương không đủ nự hàn, lại nghe có tiếng dã thú gần đây, nên đã đi săn rồi!”

Lưu Hắc Thát ngồi phịch xuống chỗ Từ Tử Lăng vừa tự chôn mình, hoàn toàn không có cảm giác gì: “Ta giỏi nhất chính là món nướng, lát nữa ăn xong đảm bảo Tổ muội sẽ không còn thấy lạnh nữa!” Khấu Trọng chợt nhớ ra một chuyện, vội nhảy dựng lên nói: “Không xong! Mau gọi Đồng thúc quay lại, không thể để y một mình được!”.

Lời còn chưa dứt, thì một tiếng hét khàn khàn đã vang lên ở phía Đông Nam.

Đồng càn cây trên tay Gia Cát Đức Uy lập tức rơi xuống đất: “Là Đồng thúc!”.

Lưu Hắc Thát bật người đứng dậy, kéo tay Khấu Trọng lại nói: “Huynh đệ bảo vệ Tổ muội, tiểu Lăng đâu?”.

Khấu Trọng không có thời gian giải thích, chỉ kêu lên: “Hắn không sao! Chúng ta mau đi thôi!” Bọn Lưu Hắc Thát, Gia Cát Đức Uy đều như có lửa đốt trong lòng, không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức phóng mình lao đi như tên bắn.

Khấu Trọng chợt giật bắn người, quay lại nói với Từ Tử Lăng đang ẩn mình dưới tuyết: “Ngàn vạn lần không được chui lên đây, đây nhất định là kẻ điều hổ ly sơn!”.

Gã vừa mới dứt lời thì một bóng đen đã từ trên không lao xuống, chưởng kinh kinh người áp thẳng xuống đầu. Khấu Trọng định ôm Tổ Tổ lăn sang một bên, nhưng kinh phong đã tới sát đầu, gã đành phải giơ cao song chưởng hất mạnh lên trời, ngạnh tiếp chưởng lực uy mãnh của địch nhân.

“Ầm!”

Hai tay Khấu Trọng như muốn gãy rời, đầu óc ong ong, bị đối phương chấn động bay dạt ra xa. Kinh nghiệm chiến đấu của gã bây giờ đã rất phong phú, khi vừa ngã xuống thì chân khí trong nội thể đã chuyển vận mấy vòng chu thiên, hóa giải toàn bộ kinh khí của địch nhân xâm nhập vào nội thể. Khi gã miễn cưỡng đứng dậy được, thì Tổ Tổ đã kêu lên thất thanh, rơi vào tay người mới đến. Võ công như vậy, đích thực là kinh thế hãi tục.

Người này một tay ôm chặt Tổ Tổ, một tay đặt lên thiên linh cái của nàng, cười ha hả nói: “Tiểu tử đứng yên đó cho ta, chỉ cần ngươi động đây một ngón tay, tử tử này của ngươi sẽ không cần sống nữa!”.

Lúc này Khấu Trọng mới nhìn rõ đối phương là một trung niên nam tử tướng mạo anh tuấn, tiêu sái, nhưng mũi lại đặc biệt lớn, khiến cho cặp mắt của y như híp lại, từ cặp mắt híp đó xạ ra những tia nhìn lạnh lẽo âm trầm, khiến người đối diện phải không rét mà run.

Khấu Trọng rút cây thiết giản Thôi Đông đưa cho gã để phòng thân, tức giận quát: “Ngươi dám động đến tỷ ấy?”.

Trong lòng gã lúc này chỉ cầu khẩn sao cho Từ Tử Lăng ở dưới mặt tuyết đừng trôi lên, bằng không sẽ hại đến tính mạng của Tố Tố. Chợt gã nghĩ ra một kế, liền lớn giọng quát: “Tiểu tử ngươi cũng không được động!”.

Người kia làm sao ngờ được là y đang báo hiệu cho Từ Tử Lăng, cười lạnh nói: “Chắc là ngươi đã sợ đến phát điên rồi, đâu đến lượt ngươi nói chuyện ở đây chứ! Mau giao cuốn sổ của Đông Minh Phái ra đây, bằng không nữ tử này sẽ lập tức mất mạng!”.

Khấu Trọng nháy mắt với Tố Tố, tỏ ý bảo nàng không cần kinh hoảng, đang định lên tiếng đối đáp với kẻ kia thì Lưu Hắc Thát và Gia Cát Đức Uy đã quay lại, thấy Tố Tố bị lọt vào tay địch nhân, đều gầm lên một tiếng tức giận, vây lấy y vào giữa.

Khấu Trọng vội hỏi: “Đông thúc đâu?”.

Lưu Hắc Thát song mục hàn quang lấp lánh, thần tình trầm tĩnh lạ thường, chậm rãi nói: “Đã trúng phải độc thủ của tặc tử rồi!”.

Khấu Trọng bi phẫn nói: “Ngươi là ai? Chúng ta và ngươi có oán cừu gì?”.

Người kia ung dung nói: “Ta chính là Vũ Văn Thành Đô, tại sao lại không có oán cừu gì với các ngươi chứ? Đừng nhiều lời nữa, ta đếm từ một đến mười mà các ngươi còn chưa giao cuốn sổ đó ra, vậy thì thủ cấp của tỷ tỷ các ngươi sẽ nở hoa đó!”.

Y ngưng lại giây lát rồi hừ một tiếng nói: “Từ tiểu tử đi đâu rồi?”.

Chúng nhân đều thâm kinh hãi, nên biết trong tứ đại cao thủ của Vũ Văn phiệt, Vũ Văn Thành Đô chỉ đứng sau Vũ Văn Hóa Cập, tuy vị tất đã có thắng được bọn Khấu Trọng liên thủ, nhưng muốn ngăn cản y, quả thật là một chuyện khó vô cùng. Khấu Trọng sợ y nẩy sinh nghi ngờ về Từ Tử Lăng, vội móc cuốn sổ trong người ra, giơ lên cao nói: “Ngươi thả Tố tỷ ra, ta sẽ ném cuốn sổ qua đó!”.

Vũ Văn Thành Đô trông thấy cuốn sổ, hai mắt lập tức sáng rực, tròn mắt chuyển động, hừ lạnh nói: “Nếu ta thả ả ta ra, ngươi lại không ném cuốn sổ qua, vậy không phải là thiệt thòi lắm sao?”.

Khấu Trọng giễu cợt nói: “Đầu của ngươi toàn là bã đậu hay sao vậy, chuyện đơn giản là thế mà cũng nghĩ không thông. Bây giờ ta sẽ lùi lại hai trượng, đặt cuốn sổ trên mặt đất, sau đó ngươi bảo tử tử của ta đi đến nhặt lên ném cho ngươi, nhưng phải nhớ trước khi tử tử ta cầm được cuốn sổ, ngươi không được động thân nửa bước, bằng không hai người bạn của ta sẽ lập tức xuất thủ”.

Vũ Văn Thành Đô thăm tính toán nếu vậy dù bọn Khấu Trọng có lòng khác thì bất cứ lúc nào y cũng vẫn có thể hạ độc thủ với Tổ Tổ được, liền gật đầu nói: “Được! Cứ quyết định như vậy! Nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi ngàn vạn lần không nên giở trò, bằng không một chuồng cách không của ta cũng đủ đưa tử tử của các ngươi hồn du địa phủ đấy!”

Trong lòng đã có sẵn chủ ý, đợi Tổ Tổ giao cuốn sổ lại, y sẽ thuận tay bồi thêm một chuồng khiến bọn Khấu Trọng phải thương tâm hoảng loạn. Khấu Trọng kêu lớn: “Ngươi phải hành sự theo lời ta nói!” Câu nói này của gã tự nhiên là dành cho Từ Tử Lăng.

Vũ Văn Thành Đô đâu còn tâm trí để ý đến ngữ khí của gã, thấy Khấu Trọng thật sự bỏ cuốn sổ xuống rồi lùi lại, liền lập tức đẩy Tổ Tổ ra và ra lệnh: “Đi nhặt cuốn sổ đó lên!” Tổ Tổ đương nhiên biết được mưu kế của Khấu Trọng, hai chân lão đảo đi tới phía cuốn sổ.

Khấu Trọng lui lại nửa trượng liền dừng lại, thủ thế chờ đợi. Tổ Tổ bước tới phía trước cuốn sổ thì hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống mặt tuyết.

Vũ Văn Thành Đô vội quát lớn: “Muốn sống thì mau ném cuốn sổ qua đây!”.

Tổ Tổ hoang mang không biết nên làm gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn cuốn sổ trước mặt. Khấu Trọng liền hô vang: “Mau lên!” Vũ Văn Thành Đô còn tưởng rằng Khấu Trọng nhắc Tổ Tổ nhặt cuốn sổ lên, chợt thấy một bức tường tuyết dựng ngược lên mang theo nhiệt khí mãnh liệt ập vào lưng mình, mới biết đã trúng phải ám toán, thổ một búng huyết, chúi người ra phía trước. Nhưng y cũng không phải hạng thường, lập tức vung chuồng ra phía sau phản kích, chẳng ngờ lại đánh vào khoảng không, lòng thầm than không hay, vội vàng tung mình nhảy lên.

Khấu Trọng lúc này đã xông tới chỗ Tổ Tổ, Lưu Hắc Thát và Gia Cát Đức Uy cũng nhảy vọt lên không, một quả một phiến sử ra những chiêu thức hung mãnh nhất tấn công vào Vũ Văn Thành Đô đang lơ lửng trên không.

Từ Tử Lăng chiêu đầu tiên đắc thủ, nhưng chiêu thứ hai thì đã đánh vào chỗ trống. Đối phương quả không hổ là nhất đẳng cao thủ, tuy y không phòng bị để Từ Tử Lăng từ phía sau

đánh cho một chuồng đến thổ huyết, nhưng chân khí hộ thân cũng phản chấn ngược lại không ít kinh lực, khiến Từ Tử Lăng phải huyết khí nhộn nhạo, khó thể thừa cơ truy kích.

Ba người ở trên không giao thủ một chiêu, Vũ Văn Thành Đô kêu thảm một tiếng, tuy cản được thiết phiến của Gia Cát Đức Uy, nhưng lại bị một quả mang đầy phần nộ của Lưu Hắc Thát quét trúng vai trái, xương cốt vỡ nát. Nhưng người này cũng hết sức tài giỏi, vẫn có thể đề khí hạ thân trên một cành cây lớn, mượn lực bật mạnh, bay vút vào khu rừng sâu như một con quái điều khổng lồ, trong chớp mắt đã không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Thôi Đông bị trúng một chuồng vào ngực, lồng ngực vỡ nát mà chết. Chúng nhân không ai là không tiếc thương, thề sẽ báo mối đại cừu này. Đêm hôm đó Lưu Hắc Thát tìm một nơi có địa thế khá cao, đào một hố sâu, lót đá ở dưới rồi an táng cho Thôi Đông, tránh để loài lang sói ngửi thấy, đào thi thể lên ăn mất. Tổ Tổ nghĩ lại Thôi Đông vì nàng nên mới đi tìm dã vị để ngự hàn, đến nỗi bị Vũ Văn Thành Đô hạ độc thủ, lệ châu lã chã tuôn rơi như mưa mùa hạ. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng không ngờ Thôi Đông lại chết vì chuyện cuốn sổ của hai gã, trong lòng thầm cảm thấy bất an, trong lòng cũng như phủ một đám mây đen u uất.

Lưu Hắc Thát thiên tính khoáng đạt, chỉ quý trước mộ Thôi Đông khẩu đầu cao giọng nói: “Đông thúc đi trước một bước, đợi tiểu Hắc nhân lúc thiên hạ đại loạn chơi đùa thêm một thời gian nữa, rồi sẽ xuống đó tìm thúc uống rượu!”.

Tiếp đó lại đến trước mặt Tổ Tổ, mỉm cười buồn bã nói: “Tổ muội chớ nên bi thương, hạ khứ đông lai, sinh lão bệnh tử, đời người cũng chỉ có vậy mà thôi”.

Nói đoạn quay mình bước đi trước. Gia Cát Đức Uy thần tình dờ dẩn nói: “Lên đường thôi! Không phải người giết ta, tức là ta giết người, đánh mấy trận rồi thì tự nhiên sẽ nhìn thấu thôi!” Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe vậy trong lòng cũng thoải mái đôi phần, đỡ Tổ Tổ đi theo hai người bọn Lưu Hắc Thát tiếp tục tiến về Dương Vũ.

Đến khoảng chính ngọ thì bọn họ rời khỏi khu sơn dã, đặt chân lên quan đạo dẫn đến Dương Vũ, chỉ thấy trên đường đều là người chạy nạn đang rời khỏi Dương Vũ, người người tranh nhau đi trước, tiếng khóc tiếng la hét rợp trời, thật khiến người ta cảm thấy vừa thê lương vừa hoảng loạn.

Lưu Hắc Thát và Gia Cát Đức Uy chẳng hề thấy lạ, biểu tình không hề thay đổi, chỉ tìm người hỏi nguyên do, mới biết Lý Mật đã công hạ Lê Dương Thương, Vương Thế Sung suất lĩnh đại quân tới cứu bị Lý Mật đánh bại. Lý Mật đã chiêu hàng một số lớn tùy quân, thanh

thế đại thịnh, đang định tiến công vào Dương Vũ, vì vậy các dân cư ở vùng phụ cận đều sợ hãi bỏ nhà tháo chạy.

Tổ Tổ kinh hải nói: “Lý Mật đến rồi! Chúng ta mau chạy thôi!”.

Dường như hai chữ Lý Mật đã thành hai chữ khủng bố nhất với nàng. Lưu Hắc Thát dẫn mọi người tạm tránh vào một rừng cây ven đường, mỉm cười nói: “Mọi người nếu tưởng đám người này muốn chạy trốn Lý Mật vậy thì nhầm to, nhầm to rồi. Đây đều là thôn dân ở các hương huyện phụ cận Dương Vũ, bọn họ sợ quan binh sau khi bị đánh bại sẽ đến thôn làng cướp phá, thành Dương Vũ lại đóng cửa không cho người vào, nên mới phải tháo chạy mà thôi!”.

Gia Cát Đức Uy nói: “Lý Mật giỏi nhất là thu phục nhân tâm, y chẳng những sẽ không cướp bóc, mà còn mở kho phát lương cứu tế nữa, lão bách tính đâu cần phải sợ y?”.

Khấu Trọng chau mày nói: “Nếu vậy, lẽ nào chúng ta không cũng thể vào thành?”.

Lưu Hắc Thát vỗ ngực: “Chuyện này cứ để ta lo, ở Dương Vũ chúng ta cũng có qua lại với một số quan lại, thêm vào ta lại có giấy thông thành chính thức, chỉ cần bỏ thêm một chút ngân lượng, muốn dẫn thêm hai ba người nữa vào thành chắc không thành vấn đề!”.

Gia Cát Đức Uy cũng nói: “Giao tính của chúng ta với bang hội ở đó cũng rất tốt, nếu ba vị vẫn kiên quyết muốn đi Giang Đô, chúng ta cũng có thể an bài được, để các vị đi thuyền dù sao cũng tốt hơn là đi đường bộ!”

Từ Tử Lăng lo lắng: “Đề sợ rằng Vũ Văn Thành Đô đang đợi chúng ta ở đó, nói cho cùng nơi đó cũng vẫn là phạm vi thế lực của Vũ Văn phiệt”.

Lưu Hắc Thát nói: “Trước khi vào thành, ta sẽ hóa trang cho ba người, giả thành dáng vẻ công công bà bà chắc không thành vấn đề, chúng ta cũng phải cải trang, thế mới không bị người khác chú ý”.

Gia Cát Đức Uy đề nghị: “Tốt nhất chia làm hai tốp vào thành, như vậy sẽ càng không có sơ hở”.

Khấu Trọng vỗ đùi khen hay: “Sớm nghe giang hồ đồn đãi là có thuật dịch dung, thì ra hai vị đây là đại hành gia, không biết có thể truyền cho tủy đệ chúng tôi một hai chiêu để sau này chạy trốn có chút tuyệt nghệ phòng thân hay không?”.

Lưu Hắc Thát hân hoan nói: “Ta chỉ hiểu chút võ ngoài mà thôi, đại ca đây mới là cao thủ chân chính, hai vị huynh đệ muốn học thì phải cầu đến huynh ấy mới được!”.

Gia Cát Đức Uy khẽ cười: “Mấy trò vụn vặt này đầu cần phải nói cầu xin nặng nề như vậy, mọi người cùng chung hoạn nạn, có thể được hai vị hân thưởng, ta đã vô cùng vinh hạnh rồi”.

Hảo cảm của ba người với Gia Cát Đức Uy tăng lên đáng kể, vừa nói cười vui vẻ vừa đi ngược lại với đoàn người chạy nạn, thẳng tiến về Dương Vũ.

Bởi vậy, năm người cũng dần quên đi nỗi buồn về cái chết của Thôi Đông, khôi phục lại sinh cơ.

- o O o -